

Kedves Marosi Ernő,

bevallom rosszul esett, amikor a *BUKSZ* 2006. nyári számában az alábbi megjegyzést olvastam a szlovákiai gótika művészettörténeti feldolgozását tárgyaló írásának (A szlovákiai gótika, 128–141. old.) zárásaként: „A *BUKSZ* 2005. nyári számában (151. old.) olvastam egy rossz mondatot, amelyet az eltörlés lázában égo recenzens idézetként illesztett be szövegébe, megfenyegetve a múzeumot: ha nem javul meg, »épp az történik« vele, »ami a művészettörténet fogalmával: véget érhet«. A mondat azért rossz, mert a benne már címükben is félreértett Belting-pamfletek nem a művészettörténet *fogalmának*, hanem a művészettörténetnek a végéről szóltak. Ekkora tudatlanság láttán leküzdöttem magamban a késztetést, hogy feliratkozzam a folyóirat levelezői közé, s inkább megírtam a fenti recenziót. Ennek summázataként rossz hírt kell közölnöm a gyászolókkal: a középkori művészettörténet-írás itthon és Közép-Európában nem ért véget. Most kezdődik.”

A kérdéses recenziót ugyanis én írtam (Musaeum Georgianum, 146–151. old.) méghozzá György Péter igen fontos, és Magyarországon még alig értelmezhető kérdéseket tárgyaló könyvéről, amely – ahogy a könyv alcíme is mutatja – a múzeumok átváltozását vizsgálja a hálózati kultúra korában, a New York-i Természettörténeti Múzeum példáján keresztül (*Az eltörölt hely - a Múzeum*, Magvető, 2003). Ön szerint tehát én lennék az „eltörlés lázában égo recenzens”, aki a múzeumot – „ha nem javul meg” – eltörléssel fenyegeti. Ön, sajnos, nem olvasta el figyelmesen az általam írt szöveget, amelyben György Péter könyvének 182. oldaláról idéztem egy mondatot, mégpedig az alábbi kontextusban: „György Péter könyvének figyelemfelkeltő, egyben vészjósló címe nem sok jót sejtetett. Nagy megnyugvással töltött el, amikor a Múzeum körüton sétálva láttam, hogy az állványon dolgozó munkások a Nemzeti Múzeum portikusát nem akarják eltö-

rölni, csak újrifestik. A könyve címe mégis egy problémára figyelmeztet: ?Ha a gyűjtemény immár nem közvetít a láthatatlan – ismeretlen – tartomány felé, és felől, akkor épp az történik a múzeummal, ami a művészettörténet fogalmával: véget érhet.? (182. old.) Ha a múzeum fogalma nem töröltetik is el, éppen a hálózati kultúra dominanciájára válaszolva kell átgondolni reprezentációs és önreprezentációs politikáját.”

Eddig idézem magamat, és kizárólag azért, hogy Ön tisztán lásson, mielőtt tudatlansággal vádol. Ha alaposan elolvasta volna az említett szöveghelyet, és nem a környezetéből kiragadva idézte volna, akkor nemhogy nem kellett volna feliratkoznia a *BUKSZ* levelezői közé, de a fenti kis függelék megírásával sem kellett volna vesződnie. De ha ez volt az ára – mint ahogy Ön írja –, hogy megszülessen a szlovákiai gótikát tárgyaló recenzió, azt kell hogy mondjam: nem bánom.

Üdvözlettel:
Pallag Zoltán